

MUSA EROTICA

TIBI, QUAE QUANDO VENIBIS...

Vás hledám stále, vás, vy páry očí,
ve které ponořen jsa zapomenu na vše.
Na vás jen myslím, čekám nedočkavě,
však nepřicházíte. Proč, rcete, pouze já
5 jsem potrestán tak mezi všemi?

Snad vybíravým jsem až příliš ke všem,
s nimiž mi osud setkati se kázal.
Ne jedny oči tázavě mi vhlédly
v tvář, když potkal jsem je, a snad s touhou
10 čekaly v mých odpověď na otázku svoji.

Ne, dosud nikdy necítil jsem onen cit,
a přece vím, že cítiti jej mohu...
Ne, nikdy nehnulo to hrudí mojí,
jak čekal jsem, že vánek lásky pohne.
15 Však čekám stále, hledaje vás, moje oči!

Snad náhle vyšlehnou dva blesky z davu,
snad v tu dobu, kdy nejmiň připraven
já čekati vás budu. Však věřím, doufám stále,
že stane se tak, ó pak pohlť je jistě
20 moře mé touhy. Ach přijděte co nejspíš!

Já čekám, jsem netrpěliv stále, vy nejdete,
ach stojím v stráži pořád. Žádám, — ne, prosím,
prijděte brzo a potěšte mne na mé pouti světem,
neb samému mi cesta dlouhá zdá se.
25 My čtyři dále dohlednem a lépe půjdem!

MŮJ EGOISMUS

*Hůře jest viděti ženu, kterou milovati chtěl,
v náručí jiného než tu, kterou již jsi miloval.*

Jak trudno u srdce, když v rukou jiného
tu, kterou miluješ, se laskat zříš,
když květ svůj, ideál, u tvora bídného
v náručí tisknouti se vidíš blíž.

5 Ne po kapkách, však v proudu lije se
ta hořkost přetrpká na hlavu tvou,
když smutek se zlostí v tvé duši bije se,
když jiný má, již chtěls mít svou milou.

10 Tak u jiných to bývá, u mne nikdy ne!
Jak šťasten jsem, že smutek neskrývám.
Mou tváří nikdy záští nezvane,
já tiše v duši Ti jen »Miserere« hrám.

Jak lituji Tě. Načpak záviděl bych
Ti hloupé štěstí z rukou ubohých.
15 A tolik egoismu proudí v žilách mých,
že vím: Jen mnou Ti mohl sladký být ten hřích.

Však v hloubi trpkého cos má můj pustý smích. —

R Ů M Ě N E C

Já vidím nakloněné Tvoje líčko
a v lilijné dřív tváři různou vlnu,
to skloněné Tvé dlouhobrvé víčko,
plachý Tvůj pohled, — tvář těkavosti plnu.

5 A hlavu na prsa si v studu skrýváš
a v soucitnou zem ten svůj cudný hled;
krev proudí divně tak, a nožkou kýváš
a srdce poskočilo jako ptáček v let.

10 Že jméno mé tu vyvolalo změnu,
Ti nahozené z přítelkyň Tvých retů,
když po druhých až k mému došly jménu
za škádlení, hry, veselosti, žertů?

*

15 Když vzpomenu si na to, tu jak krůpěj,
jak kapka s orůžněné tváře Tvoji
by v moje srdce vpadla. Ó jen kapej!
Ta vypráhlé mé srdce nejvíc zhojí.

ŽENA

Sonet

Tak neznámá jak azúr nebe dálný
jest lehce okřídlená duše ženy.
Tak měnivá jak hrst stříbrné pěny,
jež září a hned pohled její kalný.

5 Jest mnoho žen, však mnoho strun též v duši
a každá žena jinou rozzvučí;
ta klidně na ní hrá a jiná hrou tě mučí,
ta zlehka jen a ta zas divě hučí.

10 A řekne-li mi kdy: »Jak mám tě ráda!«
tu nechápu, zda v oči jejích řece
je milující cit, aneb jed hada.

Já nevěřím jí nikdy, neb lží žije,
já nevěřím, však miluji ji přece,
ať srdce hladí mi anebo bije.

SONATA NALEZNU TĚ

I

Allegro moderato

Kdo v srdci mojím dotknul se to harfy nerozhrané,
kdo pouhým dotekem ji zladil jemným,
kdo rozvířil ji motivem tím hřejným,
že zaznívají tóny z ní tak prudce rozjásané?

5 Kdo rozzvučel to srdce mé, na něž tak těžko hrát,
kdo probudil mé matné, neohráté smysly?
Jen krásný hudec způsobil, že radostně tak výskly
a zpívám nyní to, o čem jsem snil tenkrát,

10 kdy marně hledal jsem v obzoru světlo lásky
a všude viděl jsem jen ploché, zablácené břehy
a city moje planoucí pomalu hasly, hasly ...

Teď mám Tě. Díky, milá. Tolik nových citů
jsi naučila mě. A tolik nové něhy,
co teplý vánek vznítí barev v zralém žitu.

II

Andante

Jak lenivý tok mohutné řeky, jež neznala sebe,
plynul můj život. —
Náladu svoji vždy podle tvářností velkého nebe
nes vrch mých vod.

5 Tak žila líně v objetí cizím dlouho má ubohá duše,
na prsou chmůry,
jež padaly bolestně, pozvolna, bezcitně a suše
s šedivé hůry.

Roztrh se mlhový závoj! Nebesa zašlehla žárem,
10 vše zvířil Lásky um.
Zářící voda zajásala náhle pod polibků varem
vrhají se k nebesům.

PŘI HVĚZDÁCH

Je tichý večer. Zahrada v časném jaru
pomalu tichne. Vzduchem vlahá vůně
se tiše vleče. Je radostno, neb v lůně
příroda chová naděj příštích darů.

5 Ke snivé mojí duši nový cit se druží
jak vůně příštích, nevyrostlých růží,
neb stále myslím na Vás.

Teplý dech noci jemně ovívá mě,
jak světlušky se hvězdy míhotají,
10 jak když si děti spolu v trávě hrají
a měsíc-pán se dívá na ně vážně.
Jak hvězdy na nebi, tak v duši mé to hraje
a srdce šepotá mi jakés nové báje
a myslím stále na Vás.

15 A dívaje se zasněn ve stín jarní noci
vidím Váš stín. Je průhledný a jasný,
obetskán září hvězd, — mysticky krásný
jak tajemství, jež sní ve Vaší moci.
Líbal bych celou zem a vesmír a Vás v něm,
20 však bojím se Vás zaplašit. Zůstávám tichý, něm
a myslím stále na Vás.

SLEČNA CANTARELL

Jak laňky skok ve stinný les
se přes křovisko ladvě nes ;
jak lesních rohů jasný ples
se vrchem šumných jedlí vez
5 a vrcholky jich rozechvěl, —
tak tanec Tvého kroku pěl,
ó drahá slečno Cantarell!

Jak motýly máš nožky své,
jež jeteliště k hodu zve,
10 jimž slunce jas a vůně dech
radostnou bůjnost v křídla šleh.
Kdo u těch nožek nerád dlel,
ten milovat by neuměl,
má drahá, krásná Cantarell!

A snědou tvář Ti vroubí vlas,
jenž v kučerách se zas a zas
rozplétá jako vlnky tok
a spadá až na dívčí bok.
Kdo neznal by, jenž tudy šel
20 a na Tebe jen pohleděl,
lepokaděrnou Cantarell?

Ó, rty ty znám. Je vykouzlit
svým štětcem Apoll v sboru vil.
Jak na výsluní jahoda,
25 jež lákavá, však pobodá,
kdo přivoněti k ní by chtěl.
Však mne, ó, bodat neuměl
Tvůj trn, Ty moje Cantarell!

Však smích Tvůj jako pramen trysk
30 a jako paprsek se blýsk
a jásá, zvoní, šveholí
jak zvonek ze vsi v údolí.
Jak za paprskem vždy jsem šel
a lesem jsem jej proháněl,
35 tak za tebou jdu, Cantarell!

MÉ SRDCE, JÁ A VÁŠEŇ

Já (rozum): »Oj, divoké ty srdce mé,
kdy spolu vjedno budeme?
My bijem se a bijem.
Ty spíše vzpláš, já déle zas
5 obrážím padlé lásky kvas,
tak spolu stále žijem.

Jak jsi ty divné, bezcitné!
Vždyť dřív než láska procitne,
již pro jinou zas biješ.
10 Však nejen láska, také já
jsem přeubohá oběť tvá
a moji krev též piješ.

Jak motýl z květu ke květu
se míhá v rychlém přeletu,
15 tak také ty, ty kruté!
Jen ovoníš a zase hned
jinam otáčíš ten svůj hled
z květiny nedotknuté.«

Srdce (vášeň): »Já, brachu, hnán jsa hledám květ,
20 jenž do krve mi zlíbá ret,
jenž plá jak západ vznícený.
Pak v žhavém jeho objetí
chci svoji píseň dopěti
a klesnu v jeho plameny.«

KDYBYCH JÁ VIDĚL
CELÉ TVOJE SRDCE...

Kdybych já viděl celé Tvoje srdce,
zda podobá se mému, vášní plá a láskou
tak šílenou.

Kdybych jen správně chápal,
5 co v sladkém Tvojem nitru, když rty mi šeptneš
»Tě miluji!«

Nevím a stále se zmítám
hned v žhavém bolu pochyb; pak nadějí zas vzlétnu,
Tvým pohledem.

10 Vidím Tvé oči a líbám
Tvých retů rudé květy a milou, krásnou hlavu,
však myšlenky!...

Nechci však vědět nic již.
Vždyť chladnější jen kdyby Tvé srdce bylo mého,
15 své rozrval bych.

Kdybych však je spatřil
více milovat a toužit, tu snadno zase zchládl
by srdce Mé.

PŘED RENDEZVOUS

Zahalen, upjat, s kloboukem v čele
nervosně chodím ulicí pustou.
Podzimní večer snesl se zcela.
Spouští se lehká modravá mlha.
5 V dáli se táhne ponurá řada
nemocných světél. Třesou se také.

V ovzduší tomto čekám své děvče.
Nemám tu jásavý, radostný pocit
z blízkého štěstí. Třesu se, bojím,
10 jak bych měl v srdci podzimní mlhy,
blikavé světlo lucerny ulic.

Kdyby tak nepřišla, zšilel bych hořem
v prostředí tom, kde všechno je smutné.

Na rohu ulice světélko bliká,
15 k tomu jen stále pohlížím toužně,
spatřím-li pohyby známého těla,
známý pak rytmus kroků a chůze.
Jakmile uzřím milou tu bytost,
která tak rychle chvátá už ke mně,
20 okolo náhle závanem větru
všecko se mění —

Tma je tak milá,
intimně hledí blikavá světla,
modravé domky tisknou se k sobě.

Srdce mám náhle jasné a klidné.

VÁŠEŇ

Miláčku můj, znáš mé oči?
Pohled v ně tak do hluboka,
uvidíš v nich Lásky muka,
v divých vírech jak se točí.

5 Pohled hloub, tam Vášeň dřímá,
Chvilčkama jen probleskuje
jak šleh ohně z skalní sluje.
Což Tvé oko ji nevnímá?

10 Pokyň hlavou. Ven vytryskne
jako žhavé sopky jícen.
Hrdlo Tvé pak Vášní výskne,

v polibků až žhavou žízeň
dech její již bude smísen.
Kývni a pěj Vášně píseň!

KRASLICE

Rozbil jsem vajíčko při líbání,
které mi drahoušek právě chtěl dát.
Co na něm krásného malování,
jakýže pestrý, barevný šat.
5 Pestrými barvami ohnivě hrálo,
uprostřed »na břišku« napsáno stálo:
 Vajíčko malované,
 z lásky darované.

A já je rozbil! Kdo za to může!
10 Když milou líbám, nehledím dále,
na oči jenom, tváře jak růže,
necítím ničeho, lásku jen stále.
K tomu pak ještě vůkol se stmívá.
Což mohu vědět, že ruka skrývá
15 vajíčko malované,
z lásky darované?

Když já se zvečera loučívám s milou,
vždycky chuť mívám si ji s sebou vzít.
Však na to nestačil bych svojí silou,
20 proto ji musím vždy nechati jít.
Zato ji bouřlivě tiskávám v muce,
tklivě se loučím, — vtom praskne v ruce
 vajíčko malované,
 z lásky darované!

25 To jsem to vyved! Lituji tuze
tohoto následku svého skutku.
Za skutek sám však při svojí Muse
nekladu sobě nižádnou důtku.

30 Ještě jsme štěstí měli až milo,
vždyť, Bohu chvála, vyfouklé bylo
vajíčko malované,
z lásky darované.

Kol bylo krásně. Po nebi čistě
zameteném hnal měsíc se v klusu.
35 Ten na mě, vím to, nepoví jistě,
jakou jsem tenkrát obdržel »pusu«.
Ani to nepoví ta, co ji dala,
tvoje pak ústa se bezmocna stala,
vajíčko malované,
40 z lásky darované,
láskou polámané!

KDYŽ VČERA MĚSÍC...

Když včera měsíc v záři stříbrné
střech lomy stápl, — bledé náměstí
když polibky se chvělo chladnými
a zapřádalo sebe v mlžný stín,
5 když nebe v záři milionů hvězd
klid chladný tiše vydechovalo, —
tu rozerval jsem pouto nejužší
a zabil svoje štěstí nešťastné.

Dnes bez srdce jsem. Celým životem
10 již půjdu s rukama tak prázdnýma,
neb květy lásky dal jsem najednou
na oltář první mroucí lásky své.

A k Vám, již srdce moje patřilo
(teď leží v krvi Vašich u nohou),
15 k Vám promluvit chci těchto málo slov :

»Já miloval Vás celým životem.
O Vás mi pěly rytmy myšlenek,
o Vás mi srdce moje zpívalo,
o Vás jsem snil a pro Vás bděl jsem též,
20 já pro Vás vzlykal pláčem, radostí,
jen pro Vás žil jsem, bil se, pracoval
a pro Vás též jsem rozbil srdce své.

Vy věděla jste, kterak miluji
Vás láskou bezmeznou a nesmírnou.
25 Však škoda, že jste toto věděla,
neb jako zvůli velká dobrota,
tak velká láska budí necitnost.

30 Mé srdce bylo hříčkou Vaší jen,
Vám líbilo se házet jím a bít,
a když již prudké slzy ronilo,
pak blahosklonně rány políbit.

35 Tak žil jsem s Vámi. Sotva narostlo
mi štěstí u Vás, hned jste prudce je
svou rukou zlomila a (máte srdce též)
ten pahýl štěstí zas jste hladila.

Již nebylo mi možno takto žít.
Ta láska byla bolem nejtěžším,
jenž nejhroznější právě tím se stal,
že měníval se někdy ve štěstí.

40 Já zlomil lásku, — srdce padlo též,
neb srostlé byly spolu docela,
a srdce svoje, velké, krvavé
Vám háží k nohám!

45 Nejsm podlý tak,
jak nazvala jste mě, a přísahám,
že nemám lásky jiné kromě k Vám,
že tato láska byla štěstím mým
i bolem nejvyšším.

50 Již odcházím
a štěstí přeji z celé duše Vám,
neb ze srdce je přáti nemohu, —
to šlapete svým něžným podpatkem.

A sobě přeji, abych zapomněl
tak na Vás, jako Vy jste zapomínala
na moje slova, přání, prosby mé.«

JIŽ OTEVŘEL JSEM...

Již otevřel jsem okno pokoje
a lásku svoji ven jsem vypustil
do chladné noci stříbrojasných hvězd.
Pak hlavu chorou v ruky své jsem skryl
5 a tiše zíral v teskných stínů řad.
Bolestný smutek na duši se klad...

Já cítil jsem, jak srdce tuhne v led,
a bál jsem se, že dozní naposled.

Teď otevřeným oknem chladná noc
10 se tiše přelévala v komnatu.
Jen vůně na stínech se houpala,
mdlá vůně zmírajících akátů.
Dech svadlých květů těch mě objímal,
já na to, co jsem ztratil, vzpomínal.

15 Již cítil jsem, jak srdce tuhne v led,
a čekal jsem, až dozní naposled.

A oknem, jímž jsem teplé štěstí své
ven vypustil, — tím chladný noci hled
mě bodal svými ostny mraznými.
20 Já seděl tiše, beze sil a bled.
Tmy zhoustly, vůně odumřely již,
studené stíny postoupily blíž.

Tu cítil jsem, jak srdce ztuhlé v led
již dobíjí v mé hrudi naposled.

Hradlice
(starina plot' dlu) 2. deny před poukážkou 1917.

Režbil jsem vajíčko při líbání
které mi drobných, právě chléb dala.
Co pro měm krásného malování
a jaký perly, barevný šat

Perlymi barvami ohnivě hrálo
uprostřed na bříšku napravo stálo:

Vajíčko malování
z lásky darování.

A já je prohlížel, kdo za to máš!
Když milou líbání nehladím dále
na dá jsem, tváře jak růže,
nechtím nic, láska je vše štěstí.
K tomu jak ještě vichol se ohnivě
což mohu říci, že juka škytá

Vajíčko malování
z lásky darování.

Když já se z večera loučím s milou
všechny chvilky milou jsem jí říci
šal, no to bych přestál se svojí šloun
proto je mým nechat aždy jít.
Za to je bohatě šikovám v muce
šklivě se loučím, - v tom prostě vpuce

Vajíčko malování
z lásky darování.

POLIBEK

Svět zatančil mi v reji zlatých květů
vášnivý tanec. Od srdce k hlavě
rozkoš se drala divoce, dravě
já nad purpur se skláněl dívčích retů.

5 Pak svezla se mi hlava níže k hrudi.
Líbám a líbám. Srdce mi zpívá,
slavnostně zvoní. Vůkol se stmívá ...
a na nebi se bledé hvězdy budí.

10 Tam za teplými ňadry slyším bítí,
zmítat se srdce rozkošnou mukou.
Zdá se, že hvězdy jsou na dosah rukou.
Zdá se, že obzor plameny se vznítí.

Já líbám, líbám ... Ztrácím svět i sebe ...
15 »Miláčku, počkej, takto by jistě
zrudla mi kůže na onom místě!«

Mráz náhle do srdce i do mozku se vstřebe,
pitomě z výše mrkají hvězdy,
páchnoucí listí ze stromů padá
v hniјící zemi, na černá lada.

20 Pohlížím v šeré kontury stromů.
»Pojďme již domů!«